

[Hartel.]

at sige og skrive, naar det drejer sig om andre Staters Politik og ledende Personligheder. Det er vist velkendt i denne Sal, at jeg ikke har saa forfærdelig meget tilovers for den højtærede Statsministers Politik, men jeg vil aabent sige, at i det Øjeblik jeg i Tyskland eller andetsteds paa Jorden mødte Udtalelser af nedsættende Karakter om vort Lands Statsminister, vilde jeg føle det pinligt og, hvis det var muligt for mig, søge at redressere det og opræde over for det. Jeg tror heller ikke, der hos Statsministeren er mindste Tvivl om dette. Jeg har for øvrigt aldrig hørt nedsættende Udtalelser i Tyskland, som der jo in casu er Tale om, om Statsministeren. Det er ikke længe siden, jeg havde to tyske Gæster her i Rigsdagens Restaurant, begge Embedsmænd i det tyske Landbrugsministerium; vi spiste en Frokost, og lidt efter kom Statsministeren og lejrede sig ved et Bord ikke langt derfra og spiste sin beskedne Frokost; begge de to Herrer omtalte Statsministeren og begge høvisk og respektfuldt. Jeg vil gerne sige dette ved denne Lejlighed for at give til Kende, hvorledes jeg ser paa det, og hvorledes vi bør forholde os i tilsvarende Situationer, og det forekommer mig, at naar man ikke kan bedømme denne Forskel, viser det en betænkelig Mangel ved ens Judicium og en altfor ringe Sans for de Nuancer, der i Virkeligheden foreligger i Livet.

Paa denne Baggrund af Censur og Forbud, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch nu har været med til at vedkende sig, forekommer det mig nærmest at virke latterligt, naar det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen vover at staa op her i denne Sal for at korrekse mig for mit Forhold til Ytringsfriheden. Ja, han insinuerer oven i Købet et Modsetningsforhold mellem mig og min Gruppe. Der findes næppe nogen mere homogen Partidannelse i denne Sal i Øjeblikket end vor Gruppe; det tror jeg, jeg tør sige — ja, jeg forstaa af Smilet, at man mener ikke, det er saa homogent overalt i Salen; det skal jeg saa villigt slutte mig til, men altsaa, efter Omstændighederne maa vi siges at være i første Række i saa Henseende. Og der er intet, der har aldrig været noget i mine Udtalelser, der kunde berettigede til at slutte, at der var en anden Opfattelse hos mig af dette Spørgsmaal, end der er i min Gruppe i øvrigt. Det er jo det samme igen, som saa ofte har været fremme i den Argumentation, der har været rettet mod mig i denne Sal, at man supponerer ganske dristigt det, man

ønsker. Det er en let Form for at skabe Grundlag for en Diskussion, men jeg finder ikke, at det er nogen videre klog Form. Det faktiske Forhold er jo det, at det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen ikke ved mere om Forholdene inden for min Gruppe og mellem mig og min Gruppe end en Vipstjært ved om Astronomi, og det er nu ikke saa forfærdelig meget.

I denne Forbindelse, hvor vi taler om Spørgsmaalet om Ytringsfrihed, vil jeg gerne over for Ministeriet forespørge, om der er noget om, at Ministeriet for offentlige Arbejder i et Cirkulære af 22. April d. A. har skærpet Bestemmelser, som gælder for Politiets Ret til at overvaage Telefonsamtaler her i vort Land, med andre Ord, at der er givet Politiet en mere vidtgaaende Bemyndigelse end hidtil til at aflytte Borgernes Telefonsamtaler, ogsaa uden Retskendelse. Det forekommer mig, at hvis dette er Tilfældet, og der virkelig eksisterer et saadant Cirkulære af 22. April d. A., mere vidtgaaende end noget tidligere, er det jo ikke Tegn paa, at man netop ønsker i særlig Grad at værne om Ytringsfriheden, naar end ikke Telefonerne kan være fri.

Det forekommer mig, at det socialdemokratiske Frihedsbegreb i Virkeligheden er karakteriseret ret godt af Kaj Munk i hans Bog „Himmel og Jord“, pag. 81 — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere. Dør siger Kaj Munk:

„I Grundtvigs eget Fædreland værnes Friheden ganske vist stadig med Ildhu. Af hvem? Af Socialdemokratiet, der altid har hyldet Friheden, ret forstaaet som den udelukkende Frihed til at holde Kæft, Trit og Retning.“

Det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen gættede rigtigt, at jeg i min Kritik af de udenrigspolitiske Oversigter, som transmitteres gennem Statsradiofonien, særlig tænkte paa Hr. Blædel, det kunde ikke falde mig ind i den Forbindelse at tænke paa det ærede Medlem selv. At andre har forstaaet den Henstilling, som jeg rettede her, fremgaar af en Udtalelse i Bladet „Vort Værn“ — hvis jeg atter med den højtærede Formands Tilladelse maa citere — i Nummeret for 15. November i Aar, pag. 458:

„At Folketingsmand Hartel og andre forlanger, at dansk Ytringsfrihed ikke skal være for højrestet, naar vi skal bedømme fremmede Forhold, er jo kun paa Linie med, hvad baade *Stawning*, *Munch* og *Sandler* gentagne Gange har udtalt. I den Anledning kan man derfor ikke skyde Hartel halvbeskidte Motiver